

Sygn. akt **II W 212/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Kosowski

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Ciołko

po rozpoznaniu w dniach 30 lipca 2015 r. i 24 września 2015 r. sprawy

T. D. s. K. i K. z d. Krokosz

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 30 marca 2015 r., około godz. 15:00, w miejscowości Ś., pow. J., woj. (...), na drodze publicznej oznaczonej numerem (...) kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował ostrożności podczas manewru skrętu w lewo, czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia z pojazdem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez M. G. (1), która to wykonywała już manewr wyprzedzania wymienionego pojazdu, co w efekcie doprowadziło do uszkodzenia pojazdu,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w .

1. T. D. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy dodatkowym przyjęciu, że kierująca wyprzedzającym go pojazdem wykonywała manewr wyprzedzania w miejscu niedozwolonym oraz, że nie zachował szczególnej ostrożności poprzez należytą obserwację jezdni, to jest czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 22 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w., przy zastosowaniu art. 39 § 1 i 2 k.w. wymierza wobec T. D. karę nagany,

2. na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia zasądza od T. D. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł.

Sygn. akt II W 212/15

UZASADNIENIE

T. D. w dniu 30 marca 2015 r., około godz. 15:00, jechał drogą publiczną w Ś., kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...). Jechał z niewielką prędkością, gdyż zamierzał skręcić na skrzyżowaniu w lewo. Prędkość ta wręcz utrudniała jazdę jadącej za nim M. G. (1).

Dowód: wyjaśnienia T. D. –k42v,

częściowo zeznania świadka M. G. (1) –k43v-44,10,

dokumentacja fotograficzna –k41,

Włączył też w pewnej chwili kierunkowskaz.

Dowód: wyjaśnienia T. D. –k42v,

T. D. spojrział w lusterka samochodu jeszcze w momencie, kiedy pojazd M. G. (1) znajdował się na pasie za jego pojazdem.

Dowód: wyjaśnienia T. D. –k42v-43,44,

Później już nie patrzył on w lusterka. W pewnym momencie, kiedy T. D. dojechał do skrzyżowania, M. G. (1) rozpoczęła manewr wyprzedzania jego pojazdu. Wjechała na lewą stronę jezdni i wyprzedzała samochód T. D. po jego lewej stronie. Kiedy znalazła się przodem pojazdu na wysokości przedniej lewej strony samochodu T. D., ten rozpoczął manewr skrętu w lewo nie zachowując przy tym szczególnej ostrożności poprzez należyłą obserwację jezdni podczas tego manewru –niedostatecznie obserwował jezdnię po lewej stronie i w bocznym lewym lusterku, czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia z pojazdem kierowanym przez M. G. (1), co w efekcie doprowadziło do uszkodzenia pojazdów.

Dowód: zeznania świadka M. G. (1) – k43v-44,10,

dokumentacja fotograficzna -2-7,

dokumentacja fotograficzna –k41,

Po zdarzeniu M. G. (1) podpisała T. D. oświadczenie, w którego treści przyznała się do odpowiedzialności za kolizję drogową. Później udała się jednak do jednostki policji i wskazywała, że nie poczuwa się do takiej odpowiedzialności.

Dowód: wyjaśnienia T. D. –k42v-43,

zeznania świadków:

M. G. (1) –k43v-44,10,

K. Ł. –k48,15,

notatka urzędowa –k1,

kopia oświadczenia –k21,

T. D. nie był dotychczas karany. W przeszłości był karany mandatami za wykroczenia drogowe.

Dowód: karta karna –k35,

informacja z (...)k38-39,

T. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że sygnalizował odpowiednio wcześniej zamiar skrętu w lewo i to on został najechany przez M. G. (2) w trakcie manewru skrętu w lewo.

Sąd zważył co następuje:

Za wiarygodne uznano wyjaśnienia obwinionego T. D. w zakresie, w jakim opisywał podjęte przez niego manewry w czasie zdarzenia. Były one jednoznaczne i logiczne.

Podobnie logiczne były też zeznania świadka M. G. (1). Nie dano jednak wiary zeznaniom tego świadka w zakresie, w jakim wskazywała ona na fakt niewłączenia przez obwinionego kierunkowskazu. Przeczy ta relacja wyjaśnieniom obwinionego ale też za jej niewiarygodnością przemawiał fakt, że świadek podpisała obwinionemu bezpośrednio po zdarzeniu oświadczenie o sprawstwie w zakresie kolizji. Zasady logiki przemawiają za uznaniem, że gdyby faktycznie kierunkowskaz nie był włączony, to wątpliwe aby świadek poczuwała się wówczas do odpowiedzialności.

Na marginesie Sąd zauważa, że podpisanie w/w oświadczenia przez świadka nie przesądza o winie i sprawstwie w zakresie zaistniałej kolizji.

Za wiarygodne uznano również zeznania świadka K. Ł., gdyż były spójne i logiczne. Sąd zauważa jednak, że świadek nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, zna jego przebieg jedynie z relacji uczestników kolizji, zatem jego relacja nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Za wiarygodne uznano wszelkie dowody z dokumentów, albowiem nie znaleziono powodów, dla których należałoby kwestionować ich wiarygodność.

Brak jest wątpliwości w niniejszej sprawie, co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia. Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego odnośnie zarzucanego mu czynu, nie mogą w świetle zebranego materiału dowodowego budzić wątpliwości. T. D. w dniu 30 marca 2015r., około godz. 15:00, w miejscowości Ś., pow. J., woj. (...), na drodze publicznej oznaczonej numerem (...) kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności poprzez należytą obserwację jezdni podczas manewru skrętu w lewo, czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia z pojazdem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez M. G. (1), która to wykonywała już manewr wyprzedzania wymienionego pojazdu w miejscu niedozwolonym, co w efekcie doprowadziło do uszkodzenia pojazdu,

Zachowaniem swoim obwiniony zrealizował znamiona ustawowe wykroczenia z art. 86 §1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym.

Przepis art. 22 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym stanowi bowiem, że kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Obwiniony nie zachował się zgodnie z tą obowiązującą zasadą ruchu drogowego.

Na marginesie sąd zauważa, że dopuszczenie się w/w wykroczenia przez obwinionego jest niewątpliwe, jednak nie przesądza to oceny w zakresie zachowania drugiego z kierujących. Niemniej w niniejszym postępowaniu to przeciwko obwinionemu, oskarżyciel publiczny skierował wniosek o ukaranie.

W orzecznictwie i w doktrynie ugruntowany jest pogląd, że na kierowcy zamierzającym wykonać manewr zmiany kierunku jazdy w lewo ciąży nie tylko obowiązek zawczasu i wyraźnego sygnalizowania tego manewru oraz baczenie, aby nie spowodował on zajeżdżenia drogi pojazdowi jadącemu z kierunku przeciwnego, ale też w zależności od okoliczności, wynikający z zasady szczególnej ostrożności (art. 22 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym), obowiązek upewnienia się, przez spojrzenie w lusterko wsteczne lub boczne, czy znajdujący się za nim pojazd nie uniemożliwia bezpiecznego wykonania tego manewru (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 marca 2006r. IV KK 416/05 lex nr 189598). W ocenie Sądu tej zasadzie uchybił T. D.. Takie twierdzenie Sąd opiera na wyjaśnieniach obwinionego, z których wynikało, że kiedy spojrzał w lusterka, to pojazd M. G. (1) znajdował się na nim –za jego pojazdem – „na pasie za mną” (k42v). Skoro zatem obwiniony widział pojazd pokrzywdzonej na pasie za sobą, a później już nie widział jej pojazdu do chwili zderzenia, to świadczy, że owej szczególnej ostrożności nie zachował i nie obserwował należycie jezdni. Potwierdza tę tezę również usytuowanie śladów pokolizyjnych na obu pojazdach. Znajdują się one na przednich bocznych częściach pojazdów co świadczy o tym, że pokrzywdzona wjechała nie tylko na lewą stronę jezdni wykonując manewr wyprzedzania ale też, że przejechała odcinek drogi po lewej stronie od pojazdu obwinionego, dojeżdżając do przedniej bocznej strony pojazdu obwinionego. T. D. mimo to nie zaobserwował przez ten czas pojazdu pokrzywdzonej. Świadczy to o tym, że nawet jeżeli spojrzał w lusterka jeszcze, kiedy pokrzywdzona stała za nim, to wiedząc że tuż za nim stoi samochód, winien tym bardziej zachowując szczególną ostrożność popatrzeć jeszcze w lusterko boczne bezpośrednio przed skrętem w lewo.

Sądowi orzekającemu znane są również poglądy orzecznicze, jak też doktryny odmienne, wskazujące, że o ile przy zmianie kierunku jazdy w lewo kierujący zamierzający skrócić w lewo zawczasu i wyraźnie zasygnalizuje zamiar takiego skrętu, to w momencie jego wykonywania nie ma obowiązku upewniać się, czy nie zajędzie drogi nieprawidłowo

wyprzedzającemu go pojazdowi (por. W. Kotowski „Ustawa –Prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, W-wa 2004r, s.215-218, wyrok SN z dnia 01.12.2005r. III KK 15105)”. Z poglądem tym Sąd orzekający się jednak nie zgadza uznając za słuszne stanowisko wyrażone w cytowanym już wcześniej orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 08.03.2006r., że zawsze kierujący zmieniający kierunek jazdy musi dołożyć większej staranności niż inny uczestnik ruchu. Wykonując ten manewr musi wykorzystać wszystkie dostępne mu sposoby, aby wykonać ten manewr bezpiecznie. Zawsze uczestnik ruchu powinien się przy tym kierować oprócz wymogów wynikających z przepisów ruchu drogowego, także zdrowym rozsądkiem, ogólną przezornością i respektowaniem bezpieczeństwa innych (cytowane w tym orzeczeniu poglądy doktryny: G. W. „Zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym”, (...) 1989, nr 2, s.181; G. J. „Naruszenie zasad bezpieczeństwa jako znamię przestępstwa określonego w art. 145 kk w świetle nowego prawa o ruchu drogowym” PiP 1983, nr 8-9).

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu nie jest znaczny. Doprowadził on do powstania stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, kierując pojazdem, jednak należy mieć też na uwadze, że również pokrzywdzona wykonywała swój manewr nieprawidłowo.

Pamiętać trzeba, że także wina obwinionego nie jest znaczna, patrzył w lusterko, lecz uczynił to zbyt wcześnie w odniesieniu do podjętego później manewru skrętu i sygnalizował też manewr skrętu kierunkowskazem.

Wykroczenie to zagrożone jest karą grzywny, zatem można ją wymierzyć od 20- 5000zł. Sąd uznał, że wymierzenie grzywny nawet w najniższej wysokości nie byłoby właściwe i byłoby niesprawiedliwe. Biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia i osobę sprawcy, zachodził przypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie i na podstawie art. 39 §1 i 2 kw Sąd nadzwyczajnie złagodził karę i orzekł karę łagodniejszą –karę nagany. Taki rodzaj kary w przekonaniu Sądu, pozwoli na osiągnięcie mimo wszystko korzystnego wyniku w zakresie wychowawczym, wobec obwinionego. Sąd jest przekonany, że kara zapobiegnie popełnieniu przez obwinionego podobnych czynów w przyszłości.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa, na podstawie art. 118 §1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia, kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.